

Joy 18+

สะตูดรักนางบำเรอ

จอย
บุคคลับ

อาร์ตี

“โอ๊ย ออย่ามายุ่งกับฉันได้มัย”

เสียงดุเดือดอย่างมีอารมณ์จากฝั่งขวาดึงความสนใจเขาจากโบสถ์นั้น ขณะเขาตวัดสายตาก็รับรู้ถึงสองสิ่ง คือคนพูดๆ ภาษาอังกฤษ ไม่ใช่ฝรั่งเศส และหล่อนสวยล้ำที่สุดเท่าที่เขาเคยพานพบมาเนิ่นนาน

เขาสะดุดผมเป็นอย่างแรก ผมหยิกเป็นลอนยุ่งๆ สีแดงเพลิง งดงาม สยายเป็นชั้นๆ เกือบถึงเอว เหลือบด้วยสีเหลืองอมน้ำตาลแกมทอง ชวนให้ตะลึงงัน และตรึงความสนใจเขา แต่ด้วยสัญชาตญาณของ ผู้เชี่ยวชาญเรื่องผู้หญิงสวย จึงกวาดตาไปมองใบหน้าหล่อน

และก็ชะงัก

หญิงสาวเหมือนก้าวออกมาจากภาพศิลปะสมัยอิตาลี งดงาม รูปร่าง ผิวขาวเปล่งปลั่ง แววตาสุกใส ปากอ้มเร้าใจ แต่หน้าตาไม่ได้สงบเยือกเย็นเหมือนภาพเขียนเลย ไม่เลย มาร์กอสยิ้มซ้ำ สงบเยือกเย็นเป็นคำพูดสุดท้ายที่เหมาะสมกับหล่อนในขณะนี้

เพราะตุกำลังกระพืดกระเฟียดด้วยความฉุนเฉียว ดวงตาโตสี อำพันค้อนขวับ ขากรรไกรบดแน่น

และเขารู้ว่าทำไม ชายสองคนกำลังขวางทางหล่อน ฉีกยิ้มอย่างรู้ทัน สบตากัน แล้วคนหนึ่งก็ทักด้วยภาษาอังกฤษๆ ปลายๆ พยายามชวนไปดื่มอะไรด้วยกัน

“ไม่!” สาวผมแดงย้าอีกครึ่ง “ออย่ามายุ่งกับฉัน!”

สะตูดุรักนางบำเรอ

โดย ชาร์ดี

ราคาปก 149 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

จัดทำในรูปแบบอีบุ๊กโดย สำนักพิมพ์ จอย บুকคลับ
50/12 (ตรงข้ามบ้านพักข้าราชการตำรวจ) ถ.สาละวิน-นครชัยศรี
ตำบลสาละวิน อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม 73170
โทร. 02-800-2568, 02-800-2611 (9.30-17.00 น. จ-ศ)
แฟกซ์ 02-800-2569
หนังสือฉบับตีพิมพ์เป็นเล่มปกเดิม สั่งซื้อได้ที่สำนักพิมพ์

จอย
บุ๊กคลับ

สมุดรักภาษาแม่

โดย อารดี

จ
จอย
บุ๊คคลับ

มาร์กอส มาคาริโอส สาวเท้าด้วยท่วงท่าสบายๆ เดินตัดลานหน้าโบสถ์นอทธเร่อ ตาม แม้จะพลุกพล่านด้วยนักท่องเที่ยว ทุกคนต่างมองโบสถ์ใหญ่มหึมาทางทิศใต้ด้วยสายตาชื่นชม ชายหนุ่มไม่ได้รำคาญคนเหล่านี้ บางครั้งมันก็ดีที่ปะปนอยู่ในฝูงชน แต่รู้ว่าจะไม่ทำให้ผู้คุ้มกันเขาสบายใจแน่ ทั้งเทกิและสเตลีโอสติดตามเขาทุกฝีก้าว และจะผ่อนคลายเต็มที่ก็ต่อเมื่อเขานั่งอยู่ในรถลิμουซีนอย่างปลอดภัย

แต่วันอันๆ ในเดือนกันยายนช่างดีเกินกว่าจะนั่งอยู่ในลิμουซีนที่ค่อยๆ กระติบฝ่าการจรรจร นั่งมองปารีสผ่านกระจกติดฟิล์ม ไม่มีอะไรทำนอกจากอ่านแถลงการณ์ล่าสุดจากรายงานซึ่งส่งตรงจากทั่วยุโรป แล้วก็เกิดอยากลงจากรถขับพลันด้วยความกระสับกระส่ายเมื่อลิμουซีนขับมาถึงเอล เดอ ลา ไชท์ อีกอย่างเขาน่าจะถึงจุดหมายปลายทาง เอล เซนต์หลุยส์เร็วกว่าด้วยการเดิน

เขาระงับความขุ่นเคืองใจที่ผุดวาบขึ้นมา ไม่ใช่ว่าต้องเร่งรีบเพื่อให้ทันตารางนัด เพราะมีอกลางวันกับประธานาธิบดีฝรั่งเศสที่กำลังเจรจาอยู่คงจะยึดเชื้อและนำเปื้อนแน่นอน

ความน่าเบื่อโฉบเข้ามาเป็นระลอก มันกลายเป็นความคั่นเคยชะแล้ว และก็น่าขุ่นเคืองใจเท่าๆ การนึกถึงมีอกลางวันที่จะถึงนี้ เขาไม่มีเหตุผลจะเบื่อ ไม่มีสักนิต เพราะกำลังอยู่ในช่วงจุดสูงสุดของชีวิต แข็งแรงและสุขภาพดี ในวัยสามสิบสาม ด้วยรูปแบบการดำเนินชีวิตที่ผู้ชายทุกคนในโลกต้องอิจฉา เพราะความมั่งคั่งของตระกูลมาคาริโอสรับประกันได้!

เว้นแต่เรื่องหนึ่งในชีวิตที่เขาทำอะไรไม่ได้เลย ได้แต่ขำใจ นั่นคือการรบเจ้าอย่างค่องเงื่องและชวนให้หัวเสียของพ่อเรื่องการผดุงกระดูกมาคาริจจสให้สืบค่องไปคราบนานเท่านั้น เขา มีทุกอย่างที่ค่องการแล้ว ความร่ำรวย ที่ดินไม่ว่าตรงจุดไหนในโลกที่เขาชอบ เร็ยอจร์ซทหนึ่งเล่าในเมติเตอร์เรเนียน และจิกเล่าในแคริบเบียน เครื่องบินส่วนตัวไว้บินเองเมื่อค่องการ รลยนต์ทรูๆ จิกจำนวนมาก และแน่นอน ผู้หญิงสวยมากมายก่ายกอง

แต่พว่ ความน่าเบื่อก็ตีบคลานเข้ามาจิกครั้ง

เขาจ่า ค่องก่าจัด มีน

ไม่ว่าจะด้วยวิธีไหนก็ตาม รวมถึงสิ่งที่กำลังทำค่องนี้ การกระทำที่ผิดแผกไปจากทุกครั้ง เขากำลังเดินข้ามจุดท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงที่สุดในปารีส เหมือนกับนักท่องเที่ยวคนอื่น

และ หยุด เกยหน้ามของด้านหน้าทางฝั่งตะวันตกจันกงามของโบสถ์มีชื่อเสียงที่สุดในยุโรป หอคอยแผดแววจับด้วยหินแกนและหน้าค่างทรงกลมด้านล่าง กับทางเข้าทรงโค้ง นักท่องเที่ยวรอบค่องเขาพูดคุยด้วยภาษาหลากหลาย แสดงอุบวามจากค่องล่ายุโรป กลุ่มคนนั่งทำล่ารูป และหลายคนหยิบคู่มือท่องเที่ยวขึ้นมาจ่าน

"โห๊ย จ่ามาอยู่กับฉันได้มั๊ย"

เสียงดูเด็กค่องอย่างมีอารมณ์จ่ากฝั่งขวาถึงค่องสนใจเขาจากโบสถ์นั้น ขณะเขาคอด سایดา ก็รับรู้ถึงสองสิ่ง คือคนพูดๆ ภาษาจังกฤษไม่ใช่ฝรั่งเศส และ หล่จ่นสวยล้ำที่สุดเท่าที่เขาเคยพานพบมาเนิ่นนาน

เขาสะคุดผมเป็นค่องย่างแรก ผมหยิบเป็นค่องจ่นอยู่ๆ สีแดงเพลิงงคغام สยายเป็นชั้นๆ เกิดบลึงเจว เหลือบค่องสิเหลิจจจมน้ำค่างแกลมทอง ชวนให้ค่องสิงจัน และค่องค่องสนใจเขา แต่ด้วยสัญชาตญาณของค่องเที่ยวช่าญเรื่องค่องผู้หญิงสวย จึงกวาดค่าไปค่องโบหน้าหล่จ่น

และก็ชะงัก

หญิงสาวเหมือนก้าวออกมาจากภาพศิลปะสมัยอิตาลี วงหน้ารูปไข่ ผิวขาวเปล่งปลั่ง แววตาสดใส ปากยิ้มเร้าใจ แต่หน้าตาไม่ได้สงบเยือกเย็นเหมือนภาพเขียนเลย ไม่เลย มาร์คอสยิ้มขำ สงบเยือกเย็นเป็นคำพูดสุดท้ายที่เหมาะสมกับหล่อนในขณะนี้

เพราะ คำกำลังกระพือกระเฝียดด้วยความฉุนเฉียว ดวงตาโศกสีจางพันล้นจนขยับ ขากรรไกรบดแน่น

และเขารู้ว่าทำไม ชายสองคนกำลังขวางทางหล่อน ลึกยิ่งมออย่างรู้ทัน สบตากัน แล้วคนหนึ่งก็หักด้วยภาษาอังกฤษ ปลายๆ พยายามชวนไปดื่มอะไรด้วยกัน

"ไม่!" สาวผมแดงย้าอีกครึ่ง "อย่ามายุ่งกับฉัน!"

ผู้ชายอีกคนยื่นมือไปหา โอบเอว หล่อนจึงสะบัดตัวออกอย่างโมโห แต่ชายคนนั้นแก้ตัวเราะ และไม่หยุดคอกแย

มาร์คอสก้าวไปหาหญิงสาว พูดภาษาฝรั่งเศสห้องถิ่นสั้นๆ อย่างคล่องแคล่ว จนผู้ชายสองคนตัวแข็งทื่อ ชูสิ่งของอีกคำรบหนึ่ง แล้วก็ยิ้มเป็นยิ้มที่ไร้แววขบขัน

หนุ่มน้อยปล่ำยิ้มจางจากเงาสาว น้อย ราวกับโดนน้ำร้อนลวกฉบับพดัด และทั้งสองคนก็ชิงหนีอย่างรวดเร็ว

"เมอร์ซี่ เมอ ซิเออ"

เสียงแข็งๆ สำเนียงอังกฤษ

"ด้วยความยินดีครับ" มาร์คอสตอบกลับอย่างสุภาพด้วยภาษาอังกฤษ ขอบคุนมารดาชาวอังกฤษสำหรับเรื่องสำเนียงสมบุรณ์แบบนั้น ชายหนุ่มรู้ว่ามันไปกันไม่ได้เลยกับรูปลึกลับ ษณ์กายนอกเขา ซึ่งดูไม่เหมือนชาวอังกฤษเลย

เขาเห็นสีหน้าหล่อนรับรู้ถึงความขัดแย้งนั้น

และยังเห็นการรับรู้ในบางสิ่งได้มๆ บางสิ่งซึ่งส่งความพึงพอใจ
พุ่งพรวดทั่วกายเขา ปลดปล่อยให้หล่อนมองอยู่ชั่วขณะ กระดาษอย่างพอเหมาะ
พอเจาะ จึงพิมพ์ว่า "ผมเกรงว่าคุณคงจะ ค้างโค่น...คองแยจิก"

ดวงดาสิอำพันวาววับจิกครั้ง ปากจิ้มสวยแม่นยำ

"ทำไมพวกมันต้องมาอยู่กับฉันนะ" ลามอย่างมีมารยาทถึงโมโห

เขาหลุดหัวเราะออกมา อย่างจริงจัง หมายมือสองข้าง "เพราะที่นี้
คือปารีส ผู้ชายที่นี้ทำแบบนี้ คามคองแยจิกผู้หญิงสวยๆ"

"มันน่ารำคาญมาก!" หล่อนอุทาน "แล้วก็จะเฝ้าด้วย! ผู้ชายประเภท
ไหนกันถึงคิดว่าจะชวนผู้หญิงตามถนนไปด้วยได้ คุณพระช่วย"

นัยน์ดามาร์กจอสไม่คลายถึงแวววาววับสลัด "ที่คุณต้องการคือ"
พูดอย่างไพเราะ "ผู้คุ้มกันสักคน"

ดวงดาสิอำพันจ้องเขา อย่างลึกลับ แต่ไม่ได้รำคาญ และลึกลับ
มากขึ้น

แต่ความลึกลับก็ชนะ

หล่อนแน้มปากอย่างข่มขารมณ "โชคดีนะ เมฆซีเจจ ขอบคุณที่
ช่วย" เกรียมเดินจากไป

มาร์กจอสเฝ้ามองหล่อนเดินไป สักประ มาลเยีสิบเมตร ก็มีหนุ่ม
สแกนดิเนเวียผอมผ่องขวางหล่อน มีคู่มือทองเทียวในมือ ลามทางหล่อน
แล้วก็ชี้เข็ญเข็ญไปยังทางเข้าโบสถ์ หญิงสาวหันหน้า จนแสงแดดส่อง
ประกายจากผสมสวย หล่อนเดินจ้อ มหนุ่มสแกนดิเนเวีย และไปเจอ หนุ่ม
นอร์ทแอฟริกัน นึกคนซึ่งมาขี้นประคบข้าง ซึ่งไม่สนใจว่าหล่อนพยายาม
ผลักไสเขา

มาร์กจอสยังมีท่าทางสบายๆ ขณะเดินเข้าไปหา ความน่าเบื่อก็
ก็บคลานเข้ามาเริ่มจางหายไป

วาเนสซ่าลูนเลียวยอีก ครั้ง นี้มันสุดทမ်း ลั้ว! วันแรกในปารีส และ
ต้องมาโดนรังควาน ไม่ว่าจะยินเฉยๆ หรือเดินไปไหน พวกนั้นก็คามคืบ
ไม่เลิก ที่ต้องการศึกษาความสงบสุขเพื่อทำคามความฝันเนิ่นนานหลายปี
ของตัวเอง เพื่อได้ชมเมื่องงคางมสุดในยุโรป

"ว เวอ ออ-ส" หญิงสาวควาดใส่ผู้ชายคนหนึ่งที่ยพยายามเข้ามา
คุยด้วย "ใส่หัวไปนะ จอย่ามายุ่ง!"

"คนอังกฤษหรือครับ" ผู้ชายพูดและฉีกยิ้ม "ผมจะ เป็นเพื่อน เพียง
ให้คุณเอง"

แล้วฉีกเสียงก็แทรก มาจากด้านหลังหล่อน ซึ่งเป็นภาษาที่ฟังไม่
ออก แต่จำเสียงได้ จึงหันขวับ

ผู้ชายคนนั้นนะเอง คนที่จัดการหนุ่มฝรั่งเศสของคเน็นให้ คนที่
พูดว่านี่คือปารีสและ หล่อนคงโดนคามคืบแน่ๆ คำพูดไม่เกินจริงด้วย
และยังบอกว่หล่อนต้องการศึกษาผู้คุ้มกันสักคน

ผู้ชายหล่อนจะซำคใจอย่างที่ไม่เคยพบ

ควาดคามของเขาคอีกครั้ง คุณพระช่วย แต่เขารวไนให้ละสิ่ง คิดว่
เขาไม่ใช่คนฝรั่งเศส ดูทรงพลัง สูงใหญ่ หากควมสง่างามในท่าทีสบายๆ
แบบชาวยุโรปชวนให้เร้าใจ แต่เขาพูดภาษาอังกฤษไม่ปร่งเลย ทั้งที่มค้ำ
มือแบบหนุ่มเมดิเตอร์เรเนียน

หล่อน นบอกไม่ได้ว่เขาเชื่อชาติจะไร เพราะพูดภาษาอังกฤษกับ
หล่อน พูดฝรั่งเศสกับสองหนุ่มจอมคืบ และพูดภาษาจะไรก็ไม่รู้กับคนๆ
นี้ จะเป็นอารบิคใช่มี๊

ไม่ว่าจะเชื่อชาติจะไร ก็ทำลมหายใจหล่อนสะคุดได้

แต่หล่อนไม่ยอมให้เป็นอย่างนั้นหรอก จะไม่ทำอะไรโง่ๆ ด้วย
การเกิด ปฏิกริยากับรูปร่างหน้าตาหล่อนเหล่า! สิ่งสุดห้ายที่ด้้องการกิจ การ
ให้ทำแม่เพียงน้อยนิดกับผู้ชาย ถึงจะเป็นผู้ชายคนนี้ก็เลอะ

แม้เขาจะมาช่วยถึงสองครั้งติดกัน
หนุ่มนอร์ทแอฟฟริกันหายตัวไปราวสองทศวรรษ หญิงสาวสูญเสียหัวใจ
สิ้นๆ

"ขอบคุณค่ะ" พูดกับเขาอย่างเป็นทางการเท่าที่จะทำได้
ชายหนุ่มดูไม่ย่อหย่อนกับความเยินยายของหล่อน "รู้มั๊ย คุณต้องการ
ผู้คุ้มกันสักคน" เขาจกความเห็น "พวกก๊วยต่างชาติร้ายเอาเรื่องนะครับ"
สำเนียงเขาเปลี่ยนฉับพลันในประโยคที่สอง จากสำเนียงจืดจก
ปกติ เป็นลักษณะการพูดแบบสมัยก่อนในหนังสือ สงครามโลกครั้งที่สอง
วานเนสซ่าเหลือบมองเขา เขาสูงมากทีเดียว ซึ่งหล่อนได้ไม่ได้เป็น
ผู้หญิงเคี่ย และนั่นค้ำเขาฉายแววขบขัน

ตาเขาเป็นสีเทา *คิดว่าสีฟ้าระจิก แต่ไม่ใช่ซะ* เป็นสีเทาเข้ม...
ข้อสังเกตนจกประเด็นทำหล่อนเขว แล้วแววดาเขาก็คิดจึงหล่อน
จนเหมือนน้ค้างเติ่งอยู่อย่างนั้นชั่วขณะ

แล้วก็หล่นดูบ
หล่อน รู้สึกตัวเองยิ้ม "คุณกำลังจะบอกว่าคุณเองไม่ใช่พวกก๊วยต่าง
ชาติจั้นหรือ"

"ผมอาจเป็นจังกฤษมากกว่าคุณนะครับ" คอบบอย่างสุภาพ
"อะไรนะ" หน้าเนื่อ
ดวงดาสีเทาเข้มดัดมาทางหล่อน "มีแค่ชาวเซลท์* เท่านั้นที่ผม
สีแดง" เขาพึมพำ

"อย่าฉันเป็นชาวสก็อต" วานเนสซ่าจ มรับ
เสียงพูดหล่อน เนิบบางสิ่งผิด ปกติ เพราะเจ็จเสียงลมหายใจและสูง
มากกว่าปกติ หล่อน นกสินน้ำลาย ห้ามยีนคุยกับคนแปลกหน้าโดยเด็ดขาด

---

* นั่นเป็นเมืองดั้งเดิมของจังกฤษ

แม้เขาจะช่วยให้รอดจากพวกจอมดื้อ ถึงสองครั้ง

คล้ายเขาอ่านใจออก

"รู้มั๊ย" เขาพูดต่อ และน้ำเสียงยังไพเราะ จนหล่อจนรู้สึกแปลกๆ "คุณไม่จำเป็นต้องระวังเลย ผมไม่ทำอะไรเสียมเสียมันๆ และถ้าคุณจะอนุญาต..." น้ำเสียงเปลี่ยนไปเล็กน้อย "...ผมก็คงจะยิ่งกว่ามีความสุขที่จะได้เห็นนี่ประจบๆ โบนัสกับคุณ หากนั่นคือสิ่งที่คุณตั้งใจ และรับรองว่าคุณจะไม่อุกจริตวาน"

เขายิ้มให้ และวาเนสซาก็พบว่ากำลังเพ่งพิศใบหน้าเขา ซึ่งไม่มีอะไรนอกจากความสุภาพอ่อนโยน ชั่วขณะหนึ่งรู้สึกผิดหวัง...มันน่าขันจึงหล่นถนัดปากตัวเอง หลุดตกลง จึงไม่เห็นไฟโซติช่วงในดวงดาสิเทาเข้มล้าลึก เมื่อเหลือบกลับมามองเขา สีหน้าเขาก็อ่อนโยนฉีกครั้ง

รู้ว่าเขาเป็นนักธุรกิจ เพราะเขาสวมสูท กุสง่า เป็นงานเป็นการ และน่ายำเกรงมาก

เขาแค่เสนอจะเดินขมิบใส่เป็นเพื่อนเท่านั้น ไม่ได้ขอมีเช็กร์ดูเคือตสักคืนระหองระแหง ให้ตาสสิ และเขาก็มีสุจณ์แล้วว่าจัดการพวกจอมดื้อ ให้ห่างหล่อนได้...

หล่อนสุดลมหายใจ และเข็ดปลายคาง

"ขอขอบคุณะ ดีเหมือน นัน"

มาร์คอสเหลือบมองสาวผมแดงเพลิงที่เบือนหน้าไปฉีกทางหล่อนจกดักกับเสียงบรรยายจากหูฟัง มันแปลกที่มีบางสิ่งมาแย่งความสนใจผู้หญิงสักคนไปจากเขา โดยเฉพาะโบนัสยุคกลาง แต่ทว่าภารกิจหญิงสาวจกดักกับความมดงามของด้านในโบนัสของเธอจ ความนั้นทำให้เขาจกดักกับความมดงามหล่อนได้

และหล่อนนำทิ้ง

นำทิ้งจริงๆ เขาคิดคำนึงเมื่อทั้งคู่ค่อย ๆ เดินไปรอบบิโบลันจามมด ทุกสิ่งทุกอย่าง ตั้งแต่ยมสิแดงเพลิงจนนำทิ้ง ล่าคระทง พวงแก้มอ่อน ซ้อย ผิวขาวเปล่งปลั่ง จนถึงเรือนร่างขรรจงงามซึ่งดูเหมือนหล่อนจะไม่สนใจ และความไม่สนใจนั้นก็ยิ่งชวนให้เฝ้ายวน หล่อนดูเหมือนไม่รู้ว่าตัวเองสวยแค่ไหน มาร์กอสซี่มบิดเบ้ ผู้หญิงคนนี้มีหัวใจที่เดินไปทั่วปารีสหรือทุกเมือง ทั้งที่สวยงามแบบนี้ แล้วก็ต้องคงใจที่ตัวเองกลายเป็นดอกไม้ให้ผู้ชายรุมดม รวบรวมถึงตัวเขาเอง ชายหนุ่มมักคิดอย่างหยັນๆ

สีหน้าหยันๆ มุกขี้นบนใบหน้าเขา การผูกสัมพันธ์กับสาวงามห้องถนนไม่ใช่วิสัยเขา ไม่ใช่เพื่อแก้เซ็งด้วย แต่...กลัวความของหล่อนอีกครึ่งนะ หญิงสาวเงยหน้าจ้องความเจิดจรัสของหน้าค่างทรงกลมนั้น แต่ความสุขล้ำเลิศอย่างไม่รู้ตัว นั่น คือ เป็นช่วยยกเว้น

เขากวาดตาลอง เพื่อมองเรือนร่างสูง อ้วนแน่น พวงงอกกลมกลิ้งเงวบาง สะโพก และเรียวยาว แม้อยู่ในชุดคามรันท้าปลีกทั่วไป แต่ก็ดูโดดเด่น หล่อนจะดูเป็นยังไงนะ ในชุดราตรีสวยๆ มาร์กอสซี่จินตนาการอย่างพอใจว่าหล่อน จะดูสวยสดสีแค้ไหนล้ำเสริมแต่งด้วยชุดสวยๆ

และแน่นอน เพชรพลอย ปารีสมีชื่อในเรื่องเครื่องประดับบางชนิด หึงดงามสุดในนิลล แต่ถ้าเขาดังกลรขของพิเศษให้สาวคนนี้ เขาก็รู้ว่าจะไปหาที่ไหน ญาติเขาใจ ลีใจ ภาคาริจจส เพิ่งบอกได้ว่า เป็นเจ้าของคลังซ่อนเพชรพลอยของพระเจ้าซาร์ที่กล่าวขานกันมา...ช่างน่าพอใจอย่างยิ่งที่เขาชอบซะจริง มาร์กอสซี่คิด...เพชรพลอยเหล่านี้ถูกค้นพบในสหภาพโซเวียตในัจจุบัน เขาแน่ใจว่าต้องมีเครื่องประดับล้ำค่าในคอลเลกชันลิแวนสก็ที่ จะเหมาะ กับผู้หญิงสวยหาตัวจับยากข้างๆ เขา

แซฟไฟร์หรือมรกตดี มาร์กอสซี่จินตนาการอย่างเมามั่น นึกภาพหล่อนสวมเครื่องประดับอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือทั้งสองอย่าง

เขาน่าจะเพลิดเพลินทีเดียว กับการค้นหาวาฮีนโตนเหมาะ กับ
หล่อนที่สุด

พร้อมก็น่าจะ เพลิดเพลินมากด้วยกับการค้นหาคความงดงามนี้
บนเตียงเขา

ความหมายภาคฉันน่าพึงใจและสุขใจแม้ช้านทั่วกาย พลันก็นึก
ชอบคุณสาวสวยเด่นคนนี้ ชีวิตค่อยน่าสนใจขึ้นมาแล้ว และความแข็งก็
มลายหายวิบ

วาเนสซ่ายื่นหน้าไปทางแสงสีรุ้งที่ลอดผ่านร่องของหน้าต่างทรง
กลม เสียงบรรยายบอกเล่าแต่ละยุคสมัย กษัตริย์แต่ละองค์ กลวิธีในการ
ผลิตกระแสในยุคคลาง และแม้ตั้งใจฟังมากเท่าที่จะฟังได้ แต่มีสิ่งหนึ่งที่ทำ
ให้จกแวกอย่างน่าทึ่งใจ

สิ่งจกแวกที่ทำให้หญิงสาวจะเหลือบมองและดูว่าเขา
ตื่นต้นอย่างทีหล่อน นึกหรือเปล่า แต่แม้จะจกขขนาดไหน ก็พยายามฝัน
บังคับตัวเอง มันจำเป็น เพราะมาที่นี่เพื่อชมปารีส ไม่ใช่เพื่อเรื่องอื่น

แม้ตั้งใจว่าจะมาท่องเที่ยวหลังจากคุณปู่เสียชีวิตไปแล้ว แต่
สุดท้ายก็มีปัญหาเรื่องสุขภาพซึ่งเริ่มคจนคุณย่าจากไปอย่างไม่คาดฝันเมื่อ
สามปีก่อน ทำให้รู้ว่าจำเป็นต้องจดจ่อกับบางสิ่งในช่วงสูญเสีย

ความทุกข์ใจอันคุ้นเคยสอดซัดเข้ามา ปู่ย่าเลี้ยงหล่อนมาหลังจาก
พ่อแม่เสียชีวิตอย่างน่าเศร้าจากอุบัติเหตุรถยนต์ตั้งแต่ หล่อนยังจำความ
ไม่ได้ แม้พวกท่านรักและเอาใจใส่ แต่ก็ปกป้องจนเกินไป เพื่อพวกท่าน
หล่อนต้องข่มล้นความฝันและความไม่อยู่สุขตามประสาวัยรุ่น เมื่อคุณ
เล็ก ปู่ย่าเป็นชีวิต หล่อน เป็นที่พิศพิง แต่พอโตขึ้น หล่อนกลับเป็นทุกอย่าง
ของพวกท่าน จึงฟังพวก ท่านไม่ได้

ดังนั้นจึงละทิ้งสิ่งที่เด็กสาววัยเดียวกับหล่อนกระหายจะทำอย่างมากมาย และหันมาสนใจการเขียนบรรณาธิกรมศาสตร์ในวิทยาลัยท้องถิ่น แทนการเรียนศิลปะ หรือภาษาในมหาวิทยาลัยไกลๆ

เพื่ออาศัยกับปู่ย่าในบ้านพักแคว้นคองเรียสแนสสบายได้ ซึ่งตั้งอยู่ในเมืองทางใต้ชั้นสงบสุขของอังกฤษ และเป็นที่ๆ หล่อนอยู่มาตลอด ทำงานเป็นผู้ช่วยในห้องสมุดท้องถิ่น แทนการไปท่องเที่ยวทั่วโลกจนพักจ้อน อ่านหนังสือสถานที่ต่างๆ แทนการสะพายเป้ไปเยือนสถานที่จริง และเลือกพาทำนไปโรงหนังใกล้บ้าน ไปชมละครคลาสสิก คอนเสิร์ต ย้อนยุค แทนการไปงานเลี้ยง คลับ และมีเพื่อนชาย

มันเป็นช่วงชีวิตไร้สีสัน หนึ่งสงบ และไม่มีสังคม แต่ก็ไม่ได้ใจใครเลย เพราะสุดท้ายก็รู้ว่าความจิตชีวิตนี้ไม่มีทางคงทนตลอดไป ย่าจากไปอย่างกะทันหัน แต่ปู่จากไปในเวลาต่อมา โรคของท่านทำให้หล่อนออกจากงานในห้องสมุดเมื่อมากดูแลท่าน ทำให้ชีวิตยิ่งอยู่ในกรอบมากขึ้น แต่ก็รู้ว่าต้องดูแลท่านให้ดีที่สุด ขณะที่ท่านยังอยู่

คองนี่ท่านทั้งสองจากไปแล้ว และหล่อนก็ใช้เวลาทั้งชีวิตเพื่อตัวเอง มันอิสระ แต่ใจความเศร้า เพราะรู้ว่าไม่มีเหลือใครในโลกใบนี้อีกแล้ว ไม่มีใครรออยู่ที่บ้านอีกต่อไป

แต่ความเศร้าที่เฝ้าหลอกหลอน ก็ไม่อาจยับยั้งความตื่นเต้นชั่วขณะที่เด็กพละงานอยู่ในเส้นเลือดนับจากหญิงสาวมาถึงสนามบินเพื่อขึ้นเครื่องบินราคาประหยัดไปปารีส ทุกสิ่งดูสวยสด น่าหลงใหล ดินแดน ตั้งแต่นั่งรถไฟใต้ดิน ได้ใช้ภาษาฝรั่งเศสจริงๆ เดินจ้ำปากค้ำงด้วยความตะลึงผ่านถนนเส้นแล้วเส้นเล่า พร้อมกระเป๋าดินทางใบย้อมกับเงินบ้านานูเก่าเก็บขันน้อยนิด กินอาหารข้างทางอย่างเจี๊ยจจ๋อ ยิ้มกลนนเล็ก ๆ ในไรท์แบงก์ มุ่งมันจะชมทุกอย่างเท่าที่กำลังตัวเองจะเชื่อได้

เริ่มจากโบสถ์นอทเธรัจ ความเห็นิบสลับจันดงามประหนึ่งเรือ

แล้วน้ำนม ม่าน้ำเช่น จึงตรงเข้าไปหามัน

เช่นเดียวกับผู้ช่วยทุกคนในปราสาทที่มุ่งตรงเข้ามาหาพลอง นันทินีหญิงสาวหงุดหงิดฉีกครี้ง ทำไมพวกมันนั้นดองมาอยู่กับพลองด้วยพลองไม่เห็นหน้าสนใจสักกะนิด แต่ก็ตะเพิดพวกมันไปไม่ได้! มันยั่วโมโหและเสียดารมณด้วย

พลอง นกตัวสีดำจากรูปแกะสลักด้านบนผนังระดูโค้ง เพราะเสียงบรรยายจากหูฟังเบนความสนใจพลอง

ตอนนี้ไม่ลูกคามดื้อ เพราะผู้ช่วยชายคนข้างๆ จัดการให้แล้ว และขอบคุณพระเจ้าที่เขาไม่พยายามคามดื้อเหมือนกัน!

ถ้าเขาทำ มันจะเป็นการตามดื้อมันนะ

ความคิดที่เรรวนเข้ามา จึงรีบปิดหิ้งทันที แต่ก็ยังแหย่ เพราะอู๋ๆ ก็นึกถึงสิ่งที่เคยอ่านเจอ *มันคือเป็นการจริงจังหากคุณไม่มีกษัตริย์หนุ่มๆ ที่เข้ามาดื้อ...*

ใช้สิ คิดหยันๆ แต่บางส่วนก็จริง

และต้องยอมรับว่าผู้ช่วยข้างๆ ช่างชวนฝันอย่างเหลือเชื่อ สำหรับความดองการมาครธา ของผู้หญิง...

พลองใจสั้นๆ เขาแค่ช่วยจัดการพวกจอมดื้อให้ ไม่มีอะไรสักหน่อย! เป็นแค่เพื่อนร่วมโลกที่คิดหนึ่ง ก็เท่านั้น ช่วยปกป้องพลองจากภัยต่างชาติ ยืมให้กับการแขวะอย่างสุภาพของเขา บนคนจังกฤษส มัยก่อน *สงสัยจริงว่าเขาเชื่อ ชาติอะไรนอกเหนือจากอังกฤษ*

ลอบมองเขาจิก แค่แวบหนึ่ง เขากำลังมองทางเดินสู่แท่นบูชา ดีใจที่เขาไม่เห็นว่าการพลองของเขา สุดท้ายก็รู้สึกเรื่องทั้งหมดมันเข็กลๆ หากไม่ใช่เพราะพวกจอมดื้อ พลองคงไม่มีทางเดินรอบนอทเร่จ ความ โดยมีคนแปลกหน้าคน นี้คุ้มกัน

การลอบมองไม่ได้ให้ข้อมูลอะไรนอกจากไปจากเขาเป็นหนุ่มเมดิ-

เดอจเรเนียน อาจจะเป็นตัวละครที่โหดก็ได้ โจ๊ยย ไม่ใช่ฐานะหล่อนนะหล่อนย
จิกสักพักการเดินทัวร์ก็จะเสร็จสิ้นแล้ว หล่อนจะชอบคุณเธออย่างสุภาพ
และพอเสร็จเขาก็จะไป แล้วสิ่งดีที่เขาทำในวันนี้ก็เสร็จสิ้น

และคงไม่ได้เห็นเธออีก

“จบแล้วหรือครับ”

หญิงสาวลดหูฟังออก ปัดเครื่องเล่น และพยักหน้ากับมาร์กอส
“คะ ที่นี้น่าฟังมาก” เสียงหล่อนเดินเดิน นัยน์ตาของประกาย และ
เขาคิดว่ามันเป็นช่วงน้ำสีทอง

หล่อนพูดต่อ “ตอนแรกฉันคิดว่ามันจะไม่คงามเหมือนที่เขาพูด
กัน แต่มันวิเศษจริงๆ! หน้าค่างทรงกลมมันเหลือเชื่อ ชอบสภาพวาดบน
เพดานในห้องสวดมนต์ด้วย ยุคกลางคงนิยมสภาพวาดบนหิน มันดูแปลก
นิดหน่อย แต่ก็คิดว่าคุณคงเห็นมาหลายครั้งแล้ว...”

หล่อนสะอึกก็กลักราวกับรู้ตัวว่ากำลังจ้อไม่หยุด เลยทำเป็นยุ่งกับ
การเก็บหูฟังเข้าที่เดิม

“ไม่ได้เห็นมาหลายปีแล้วครับ และสิ่งหนึ่งที่ไม่เคยทำ” พูดต่อด้วย
น้ำเสียงรำพึง “คือเข้าไปในหอจดหมายเหตุอย่างที่มักดึงใจเขาไว้” คำพูดของ
สบคาหล่อนชั่วฉับใจขณะหล่อนมองเขาด้วยความประหลาดใจ เขาจึงยิ้ม
“คุณคิดจะเดินขึ้นบันไดสูงนั้นหรือเปล่าครับ”

ชายหนุ่มเห็นหล่อนนกลืนน้ำลาย “เฮ้อ ค่ะ มีคิดไว้” หล่อนแงจะง
เล็กน้อย และสูดหายใจอย่างปรี๊ดมีปีติ มาร์กอสพิงพอใจจิกครั้ง หญิงสาว
จากดึงใจฟังเสียงบรรยายจากหูฟังอย่างเต็มที่ แต่ตอนนี้กลับมารับรู้ในหัว
เขาแล้ว

ในแบบที่เขาต้องการด้วย

"จูน" ไม้เสียงไพเราะเสนาะหู "เราจะทำอะไรล่ะครับ"

สีหน้าหล่อนกว้างเปล่าชั่วขณะ เขาเลิกคิ้วเป็นการถาม "ทางเข้า หอคอยอยู่ด้านไหนจ๊ะครับ" เริ่มร่นหล่อนไปยังทางออก ซึ่งหล่อน ก็ยียบไปยังทิศทางนั้นอัตโนมัติ

ทันทีที่จอกมาสู่แสงแดดอบอุ่น เขาเห็นหล่อนหยุดและหันกลับมา เห็นว่าหล่อนกำลังจะพูดอะไรเป็นชาวอังกฤษมากๆ สุภาพ เพื่อบอกปฏิเสธ ดังนั้นจึงไม่ให้โอกาสหญิงสาวทำเช่นนั้น

"ทางนี้ครับ" ชายหนุ่มพูด ร่นหล่อนอีกครึ่งให้ตรงไปด้านข้าง เดิน คัดทางโค้งด้านหน้าฝั่งตะวันตก

"อืม..." หล่อนหยุด

เขายิ้ม รอยยิ้มสุภาพอย่างมีอัธยาศัยซึ่งน่าจะเป็นการยิ้มให้สาว วยห้าสิบปี และไม่ใช่ยิ้มที่เขาจะให้กับผู้ที่หญิงที่พิงใจ

มันมีผลอย่างที่เขาคั่งใจ หล่อนจ้องลง

เมื่อมาถึงด้านเหนือของโบสถ์ มาร์กอสก็เห็นแล้ว เขาคิดไม่ยาวนาน ลตรงทางเข้าหอคอย ร่นหล่อนเข้าไปค่อคิ้ว และยืน那儿หลัง

"ไม่นานหรอกครับ" เขาพูด ยิ้มคร่ำๆ อย่างสุภาพและมีอัธยาศัย จึกครึ่ง "ขอตัวสักครู่ครับ"

เขาล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อนอก และหยิบบัตรศัพที่มีชื่อของก มา ทางคาเห็นเท่ากับสเล็ชของสโผล่จกมาจากโบสถ์ ซึ่งตามติดอย่าง เหนียวหนึบ กดเบอร์ เมื่อเทลิรับสาย เขาจึงพูด ภาษากรีกทันที บอกว่าให้ ยกเลิกนัดมี้อกลางวัน ของกัยมจงซิเจอร์ คูโบจิสให้ด้วย และฝากบอกว่ ใต้สะดวกแล้วเขาจะโทรศัพท์ไปหาเพื่อแก้ตัว กดวางสาย เก็บโทรศัพท์

หญิงสาวกำลังมองมา แวดวงยากรู้ชยากเห็นเล็ก น้อย

"กรีกครับ" มาร์กอสให้ความกระจ่าง จากการเดาความข้งใจนั้น

"สงสัยจ้งคุณลูกครึ่งอะไร" จุทาน

เขายิ้ม ครั้งนี้ไม่ใช่รอยยิ้มสำหรับสาววัยห้าสิบปีซัดๆ เขาเห็นแวว
คาสุโกไสสิจำพັນเปลี่ยนไป และความพึงพอใจพุ่งพรวดจิกครั้ง

“พ่อ กรีก แม่จังกุลยครับ”

“คุณดูไม่เหมือนคน จังกุลยเลยสักนิด คุณมาจากเมืองไหนของ
กรีซคะ”

มาร์กอสนึกถึงบ้านราวสิบสองหลังที่เขาเคยอยู่จนเด็ก ครั้งหนึ่ง
อยู่ในจังกุลยและในยุโรปตามสมัยนิยม พริ้วลมแมกก็ต่อสู้กับพ่อเรื่องการ
หย่าไม่จบไม่สิ้น สงสัยว่าที่ไหนน่าจะเหมาะเป็นบ้าน แต่เขาไม่เคยรู้สึกเป็น
พิเศษว่าที่ไหนเป็นบ้าน

หรือ ที่ไหนก็ตาม

ดังนั้นจึงตอบอย่างที่ตอบเป็นประจำ

“ฉันจะถูกลืมมาจากคุณกรีก จาก หนึ่งในสังคมชาวกรีกที่นั่น ปีหนึ่ง
เก้าของศูนย์ หวดผมมาดั่งรกรากในจเรเนส์ แต่ทุกวันนี้...” ยิ้ม ลอบกวาด
คามองหล่อน “...ผมเป็นพวกล่องลอย ไม่มีบ้าน แลวยับแล้ว”

เขาดีใจที่ได้เปลี่ยนหัวข้อสนทนา เพราะคำว่าบ้านไม่มีความ
หมายสำหรับเขา

“กาแฟจีกมัยครับ”

วานเนสซ่าสายหน้า “ไม่คะ ขอบคุณ” หญิงสาวดูตั้งเลขอยู่ชั่วขณะ
“จิม ฉันต้องไปแล้ว”

หล่อนนั่งอยู่ได้กั้นสาดนจกร้านอาหารตรงสี่แยกเล็ก ๆ ใกล้โบสถ์
นอทเธร์รี่ ความ ยิ่งงว่ามาจบด้วยมือกลางวันได้ยิ่งไง มันดูเหมือนมังเจ็ญ
หล่อนนึกอย่างงๆ

มาร์กอส มาคาริจอส เป็นชื่อเขา เขาแนะนำตัวเองจนอยู่ขั้บน

จ้อย
บุ๊คคลับ

สุดของทองคำ โดยเบีจงล่างคือ ปารีส

"แต่ที่นี่ไปคุณ ผมกับคนค่อมแห่งนอเทรด์ คามจะ เกี่ยวโยงกันตลอดไป" เขายืมให้ ดวงดาสีเทาปนน้ำเงินเข้มเงิฉแวว หยอกลัด และอยากมองเข้าไปในคาเขา แต่ห้ามเด็ดขาด

เช่นเดียวกับไม่ควรแนะนำตัวเองกลับ หรือให้เขาจับมือทำความรู้จักอย่างเคร่งขรึมถึงหยอกลัด ตรงยอดสูงสุดของนอเทรด์ คาม ห้ามกลางแสงแดดจู่ๆ ในเดือนกันยายน หล่อนจับมือกับมือแข็งแกร่งได้รูป

ขาลง ไม่ควรให้เขาจับข้อศอก รวกับมันเป็นเรื่องธรรมชาติ ให้เขาพาเดินดักลานกว้าง แล้วมาร์กอส มาคาริจอส ก็บอกว่ถึงเวลาเมื่อกลางวันแล้ว ซึ่งเขายังเป็นคนแปลกหน้า ทั้งที่เขา มีความดีความชอบเรื่องจัดการพวกค่อมคือให้

แต่รู้ๆ หล่อนก็ยอม

"เพื่อ ปารีส และความสุขของคุณ" มาร์กอสยกแก้วชนกับหล่อน หล่อนยิ้มกลับ และ ในช่วงขณะ นั้นมีบางสิ่ง จะยับระยับในแววดาเขา บางสิ่งที่ล้ำลึก เพียงชั่วแวบหนึ่ง หล่อนสั่นสะ ทั่นซึ่งไม่เกี่ยวกับความวิเศษสุดที่ได้มาอยู่ที่นี่ หรือ การนั่งทานเมื่อกลางวันได้กินสาคคองสี แยกเล็กๆ ของเจล เดจ ลา ไชท์ ร่ายลัดมด้วยชาวฝรั่งเศสที่สนใจกับการพักผ่อนหย่อนใจที่สำคัญสุด นั่นคือการทานอาหารรสเลิศ

แต่แววจะยับระยับหายไปแล้ว และจากการสั่นสะ ทั่นก็เป็นเพราะความวิเศษสุดของปารีสอีกครึ่ง

ไม่ได้เกี่ยวกับผู้ขายคนนีที่ทานกลางวันกับหล่อน และด้วยเหตุผลบางอย่างทำให้อธิบายไม่ได้

มันแค่มีอกสาวกัน เท่านั้น เธอแค่สุภาพ มีมารยาท นิสัยดี มีอัธยาศัย และแค่สงสารนักท่อง เที่ยว ชาว อังกฤษคนหนึ่งในปารีสเป็นครั้งแรก

และวันนี้เขายังมีตารางการเดินทางยุ่งกว่าหล่อนเป็นไหนๆ
หล่อนเริ่มถึงกระเป๋าสะพายขึ้นมา ซึ่งเกี่ยวกับขาโต๊ะข้างหนึ่งไว้
เพื่อความปลอดภัย เพราะไม่อาจเดินเล่นกับข้าวของได้ และยกมันมาไว้
บนตัก คั่นทากะ เป๋าสดางค์

"คุณช่วยบอกให้เขาแยกใบเสร็จได้มั๊ย" หล่อนพูด

มาร์กอสมองหล่อน เขาต้องการความแปลกใหม่ และตอนนี้ก็ได้
มันแล้ว ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนที่เขาสนิทด้วยจะ มาคิดหุยมหิมแก่เรื่อง
ค่ามือกลาง หรือจะ ค่าอะไรก็ตาม

"ผมจ่ายเองครับ" บอกรัด และ เรียกบริการ โดยปกติเขาจะ หึ่งเรื่อง
พวกนี้ให้เทลิกับเสดลิจอจศักดิ์การ แต่ตอนนี้ทั้งคู่ นั่งอยู่ตรงสี่แยกข้าม
หนังสือพิมพ์ และวาเนสซ่าก็ไม่สังเกตเห็นพวกเขา

วาเนสซ่า เขาท่องชื่อ นั้นในใจ หล่อนดองแะนำตัวเองเมื่อเขา
แะนะ นำตัวก่อน และ นั่นเป็นที่มาอีกอย่างของความแปลกใหม่ ปกติพวก
ผู้หญิงกระ ดิจอจรันสุด ๆ เรื่องแะนะ นำชื่อ ตัวเองกับเขาเร็วเท่าที่จะเป็นไปได้
เพื่อหวังความสนิทสนมยิ่งกว่าการรู้จักชื่อ แต่สาวสวยราว ศิลปะจินดาสี
กลับดูไม่เต็มใจบอกชื่อตัวเอง

แทบจะจะเป็นด้วย

เขาคิด คำของอีกครึ่ง

และแม้กำลังหา เมื่อกลางวันกัน ก็ขบขันเพราะเห็นว่าหล่อนยัง
งง ๆ ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร สีหน้ายังงงงันเล็กน้อย ราวกับไม่เชื่อว่าได้ทำมัน
ไปแล้ว แต่เขาก็ขำและพึงพอใจ

มันยากที่จะ เจอผู้หญิงที่ไม่จุใจเขาจากเขาใจแบบสายฟ้าแลบ

แต่พบว่า แบบวาเนสซ่า โจวิงตัน นี่หายากจริงๆ

ผู้หญิงที่เขาจะเพลิดเพลิน เจริญ ไร้เต็มอิ่ม

บริการเดินเข้ามา และมาร์กอสก็หยิบกระเป๋าสเงินออกมา ส่งบัตร

เครคิดให้ ส่วนวานเนสซ่ารีบความหาเงินอยู่ใจอย่างเงะๆ งะๆ และวางไว้บนโต๊ะ

“คิดว่าคงพออะคะ” หล่อตอบกลับ

มาร์คอสมองหล่อเงงๆ เขาเห็นแววจิบวิบในดวงคาสีทอง ปากเขาหยักโค้งเป็นรอยยิ้มฉิมพลัน

“ขอขอบคุณครับ” หล่อเรียบๆ และรับเงินมา “บางทีนี่คงเป็นกรณีของริคกีว เฮอร์ ทิว มิอูร์ ซอเทอร์”

คราวนี้วานเนสซ่าหน้าง้าง

“ขอ มลลย ทนึ่ก้าว เพื่อ ฉลลวยใจ กาสที่ถึถึก้าว” มาร์คอสแปล

หล่อ นัยค้งค้งง เห็นชัดว่ายังไม่รู้ว่าทำไมเขาพูดแบบนี้

แต่มาร์คอสไม่สน แลยสั๊กนึ่ด

มีเพียงจุดมุ่งหมายเดียวที่ชัดเจน ที่อยากฉลลวย ซึ่งสาวมมแดงแสนสวยก็ดูเหมือ ยังไม่เข้าใจ จึงเสริมความเข้าใจได้เท่ากับความแปลกใหม่

“เอาล่ะ” เขาพูดสุภาพ “คุณจะไปไหนครับ เลส จินวา ลิดส์ หรือ ฟิฟิ ธวัลเทโรดีน คุณบอกกว่ายังคิดไม่คกว่าจะไปที่ไหนก่อนนึ่”

อู๋ๆ ก็ไปกับเขาเรื่องราวกับลูกแกะ และวานเนสซ่าก็คิดไม่คจริงๆ แม้จะคิดแล้ว คิดซึ่ก ว่ามันลงเอยอย่างนี้ได้ยังไง